

A Fővárosi Ítéltábla a Sebesi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sebesi Csaba ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek, a Funtig Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Funtig Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - melybe az alperes pernyertessége érdekében dr. Szily Márta ügyvéd által képviselt beavatkozott - a Budapest Környéki Törvényszék 2013. október 17. napján kelt 12.P.28.319/2010/56. számú ítélete ellen az alperes részéről 57. és 61., míg az alperesi beavatkozó részéről 58. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest és az alperesi beavatkozót, hogy személyenként fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint - 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű felperes a Ptk. 339. § (1) bekezdés alapján 205.000 forint vagyoni kár, a II. rendű felperes 9.500.000 forint nem vagyoni kár és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni keresetében az alperest a II. rendű felperes 2009. szeptember 4. napján elszenvedett balesetével okozati összefüggésben.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta, vitatta a kereset jogalapját és összepszerűségét. Álláspontja szerint jogellenes magatartást nem tanúsított és az okozati összefüggés sem áll fenn.

A beavatkozó is a kereset elutasítását indítványozta a jogalap és az összepszerűség bizonyítottsága hiányában.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.

rendű felperesnek 5.000 forint tőkét és 2009. szeptember 4. napjától számított késedelmi kamatait, a II. rendű felperesnek gyámhivatali fenntartásos betétbe 1.000.000 forint tőkét és 2009. szeptember 4. napjától számított késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű felperest az alperesnek 10.000 forint + ÁFA, míg beavatkozónak 10.000 forint perköltség, a II. rendű felperest alperesnek 250.000 forint + ÁFA, míg alperesi beavatkozónak 250.000 forint perköltség megfizetésére. Kötelezte az I. rendű felperest 12.000 forint, az alperest 60.000 forint le nem rótt illeték megfizetésére, úgy rendelkezett, hogy a fennmaradó 510.000 forint illetéket és a szakértői díjakat az állam viseli.

Az ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy 2009. szeptember 4. napján az alperes által működtetett áruházban a II. rendű felperes az ott felállított, egyszemélyes üzemmódban elhelyezett Table Classic Blue Kettler megnevezésű pingpongasztalnál játszott, amikor a függőlegesen felállított asztallap váratlanul vízszintes irányba csapódott le, majd a teljes asztal felborult, a II. rendű felperes arcának sérülését eredményezve. A termékek jellegéből eredően az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatását, így a Ptk. 339. § (1) bekezdés alapján vizsgálta az alperes kártérítési felelősségét, az 1993. évi XCIII. törvény 1.§ (1) bekezdés, 9. § (1), (2), (3) bekezdés, 40. § (1) bekezdés alapján figyelemmel a 3/2002. (II. 8.) SZCSM-EÜM együttes rendelet 2. § (2) bekezdésére is. Az igazságügyi szakértői véleményre is figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy az alperes olyan pingpongasztalt állított ki, bocsátott a vásárlók rendelkezésre, melynek működése a szabványtól eltért, összecsukódása rendellenes módon következett be. A pingpongasztal meghibásodását, az összeszerelés hiányosságait tényként nem látta megállapíthatónak, azonban ennek kizárására sem látott lehetőséget, miután az tény, hogy a baleset bekövetkezett és azt egy rendeltetésellenes módon felboruló pingpongasztal eredményezte. Utalt arra, hogy a szakértő megállapítása szerinti összecsukódást eredményező nagy erőbehatásra nem volt peradat, miként arra sem, hogy az alperes a karbantartás körében a jogszabályoknak megfelelően járt el, a kipróbálásra gyermekek számára is felajánlott pingpongasztal műszaki állapotát ellenőrizte, a megfelelő, balesetmentes működést biztosította. Mindezekből pedig azt a következtetést vonta le, hogy az alperes mulasztása jogellenes, melyet a felelősségét kizáró tábla elhelyezése sem oldhatott fel. Videofelvétel hiányában nem talált bizonyítékot arra, hogy a II. rendű felperes törvényes képviselője, az I. rendű felperes a gyermek felügyelete körében nem megfelelően járt el, e bizonyítatlanságot az alperes terhére értékelte. Az alperes teljes kártérítési felelősségét megállapítva az összecszerűség körében a Ptk. 355. § (4) bekezdését hívta fel. Az I. rendű felperes vagyoni kárigényét 5.000 forintban látta bizonyítottnak, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A II. rendű felperes nem vagyoni kárigénye körében megállapította, hogy a Ptk. 76. §-a által védett és az Alaptörvényben biztosított egészséghez, testi épséghez fűződő alapjog sérült, így a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján kártérítés illeti meg. A II. rendű felperes arcán látható végleges, kisméretű, heges sérülés a mindennapi tevékenységét nem zavarja, mindennapi életvitelét - szabadidős tevékenységekre is kihatóan - nem nehezíti el, fájdalmat nem okoz, ugyanakkor a II. rendű felperes pszichés sérülésével járt. Mérlegeléssel a már kifizetett 500.000 forinton túl 1.000.000

forintban határozta meg az igazolt hátrányok kompenzálására alkalmas összeget, míg ezt meghaladóan a II. rendű felperes keresetét elutasította. Rögzítette, hogy a kiskorú felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összegét gyámhatósági fenntartásos letétben kell elhelyezni, melynek jogosultja nem az I. rendű felperes. A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott.

Az első fokú ítélet ellen joghatályos fellebbezést az alperes és a beavatkozó terjesztett elő.

Az alperes a fellebbezésében az első fokú ítélet megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a munkavédelmi törvény vonatkozó szakaszai a perbeli esetre nem alkalmazhatók, mert a baleset nem munkavégzés során következett be. A baleset bekövetkeztekor a felpereseken kívül más, így alperesi munkavállaló sem tartózkodott a pingpongasztal közelében és önmagában egy pingpongasztal kiállítása az eladótérben nem minősül munkavégzésnek. A pingpongasztal megítélése szerint a jelen esetben munkaeszköznek sem minősülhet, miután egy kiállított sporteszköz volt. Mindezek alapján, amikor a pingpongasztalt az eladótérben kiállította és lehetővé tette, hogy ezt a vevők saját felelősségükre kipróbálják, jogellenes magatartást nem tanúsított. Hivatkozott a munkavállalóinak tanúvallomására, melyekben foglalt tényeket a felpereseknek nem sikerült megcáfolniuk. Tanúsítvánnyal igazolta és a szakértői vélemény is alátámasztotta, hogy a perbeli pingpongasztal a vonatkozó szabványnak megfelelt és nincs olyan perbeli adat, ami arra utalna, hogy a pingpongasztal működése a szabványtól eltért. Ugyanakkor a szakértő megállapítása szerint a pingpongasztal összecsukódását csak igen nagy erőhatás eredményezhette, ami a rendeltetésszerű használatától eltér. Ebből megítélése szerint az következik, hogy a kiállított pingpongasztalt rendeltetésellenesen használhatták, ami végül is az összecsukódásához vezetett. E körben utalt a Ptk. 4. § (4) bekezdésére. Miután rendeltetésszerű használat mellett összecsukódás nem következhetett be, az előbb kifejtettekre is figyelemmel a rendeltetésellenes működés sem bizonyított. A nem rendeltetésszerű használat lehetősége felveti az I. rendű felperes felelősségét is. A nem vagyoni kártérítést - már korábban kifizetett 500.000 forintra is figyelemmel - túlzott mértékűnek, a részére megállapított perköltség mértékét - a tárgyalások számára és az elvégzett jogi képviselői munkára figyelemmel - alacsonynak tartotta.

A beavatkozó a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és felperesek keresetének elutasítását kérte. Megítélése szerint az üzlet dolgozóinak tanúvallomását a perben kirendelt igazságügyi szakértő álláspontja alátámasztotta. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben az asztal csak fizikai erőbehatásra csukódhatott össze, csak a helyszínen egyedül jelenlévő felperesek közrehatása eredményeképpen történhetett a baleset. Az asztal összecsukódására senki nem tudott magyarázatot adni, ugyanakkor megállapítást nyert, hogy a baleset nem következhetett be a felperes elmondása szerint. Az asztalt a gyártó szerelte össze, az alperes pedig az összeszerelt asztalt felállította, amelyet rendszeresen ellenőrzött. Így a balesetmentes működés érdekében minden tőle telhetőt megtett.

Megítélése szerint a kártérítési felelősség nem bizonyított. Nem tartotta bizonyítottnak azt sem, hogy a balesettel okozati összefüggésben az ítéletben megállapított összeggel kompenzálható nem vagyoni kára keletkezett a II. rendű felperesnek. Rámutatott arra, hogy a szakértő megállapítása szerint nem torzító jellegű a heg, amely nem műtéti kezeléssel is csökkenthető. Fájdalomérzet hiányában is a mindennapi életvitel nem elnehezített. Utalt a pszichológus szakértő nyilatkozatára is, amelynek alapján a baleset következtében pszichés károsodást nem szenvedett a II. rendű felperes. Megítélése szerint az orvos- és pszichológus szakértői vélemények közötti ellentmondás nem került feloldásra. Amennyiben az alperes felelősségét a bíróság megállapítja, úgy a méltányosságból felperesnek kifizetett 500.000 forintot elegendőnek tartotta a vagyoni és nem vagyoni hátrány ellensúlyozására.

A felperések csatlakozó fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.171/2014/9. számú 2014. október 15. napján jogerős végzésével elkésettség okán elutasította.

A felperések a fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását indítványozták. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a jogszabályokat. Az alperes nem bizonyította a mentesülésére okot adó körülményeket, a rendeltetésellenes használatot, felperesi közrehatást, a felróhatóság hiányát. Az összecsukódás rendellenes módját megítélése szerint bizonyította, alperes pedig ellenbizonyítást nem ajánlott fel. Hivatkoztak a szakértői megállapításokra, a tanúvallomásokra, ez utóbbiak alapján arra, hogy az alperes tisztában volt azzal, hogy az asztal hónapok óta nem állt megfelelően a lábain, és a baleset megelőzése érdekében nem tett semmit. Utaltak arra, hogy a balesetet követően az alperes alkalmazottai minden nyomát eltüntették az asztalnak, az alperes a biztonsági kamera felvételt nem őrizte meg, és a balesetet követően nem rendelt többé ilyen asztalt. Kiemelték, hogy az alperes magatartásának a jogellenessége nem kizárólag a munkavédelmi előírások megszegése körében merült fel, mert köteles volt biztosítani azt, hogy az eladótérben kiállított termékei a vevők testi épségét ne veszélyeztessék, ne károsítsák. A keresetet leszállította 3.500.000 forintra és járulékaira.

A fellebbezések nem alaposak.

Miután joghatályos fellebbezést az alperes és a beavatkozó terjesztett elő, az ítéletnek a marasztalást meghaladó keresetet elutasító ítéleti rendelkezése a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A felperések a fellebbezési tárgyaláson a keresetüket a Pp. 247.§ (1) bekezdése és 146. § (5) bekezdés c) pontja alapján leszállították. E kereset leszállításnak azonban a másodfokú eljárásban eljárásjogi jogkövetkezménye nem lehetett, hiszen felperések joghatályos fellebbezéssel, illetőleg csatlakozó fellebbezéssel nem éltek az első fokú ítélet ellen. Felperesi fellebbezés (csatlakozó fellebbezés) hiányában az I. rendű felperes 5.000 forintot, míg II. rendű felperes 1.000.000 forintot és ezek járulékait meghaladó keresetét elutasító első fokú ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedett. Az alperes és a beavatkozó által fellebbezéssel támadott első fokú ítélet

szerinti marasztalás a fellebbezési eljárásban leszállított kereset alatti tőkére és járulékaire vonatkozott.

A másodfokú bíróság csak az alperes, illetőleg a beavatkozó fellebbezési kérelméhez kötötten bírálhatta felül az elsőfokú ítéletet, így a másodfokú eljárás tárgyát a kereset jogalapja és annak függvényében, hogy e körben alaptalan-e a fellebbezés, az képezhette, hogy a II. rendű felperes javára megállapított 1.000.000 forint és járulécai leszállításának van-e helye. A II. rendű felperes javára megállapított marasztalási összeg felemelésére felperesi fellebbezés (csatlakozó fellebbezés) hiányában nem volt eljárásjogi lehetőség a másodfokú eljárásban a Pp. 253. § (3) bekezdésére is figyelemmel.

Az alperes kártérítési felelősségét megállapító első fokú ítéleti döntést osztotta a másodfokú bíróság, azonban eltérő indokok alapján.

Az elsőfokú eljárás iratai között elfekszik az I. rendű felperes, az alperes és a beavatkozó között 2010 októberében létrejött megállapodás. Ebben kölcsönösen megállapították, hogy II. rendű felperes 2009. szeptember 4. napján balesetet szenvedett. Erre tekintettel a megállapodás 2. pontjában a beavatkozó elismerte, hogy az alperesnek a vele fennálló általános felelősség biztosítási szerződés alapján biztosítási esemény bekövetkezett. Erre figyelemmel állapodtak meg a felek abban, hogy az alperes előleg jogcímén 500.000 forintot fizet a károsultnak. A 6. pont a tartalma alapján a kárfelelősség tekintetében létrejött egyezsége utal, míg a 7. pont arra, hogy a kárigénnyel kapcsolatos tárgyalásokat még tovább folytatják.

A Ptk. 559. § (1) bekezdés szerint felelősség biztosítási szerződés alapján a biztosított követelheti, hogy a biztosító a szerződésben megállapított mértékben mentesítse őt olyan kár megtérítése alól, amelyért jogszabály szerint felelős. E jogszabályi rendelkezésnek, valamint a 2010 októberi megállapodás azon tartalmának egybevetése alapján, miszerint a II. rendű felperest 2009. szeptember 4. napján ért baleset biztosítási eseménynek minősült, aggálytalanul levonható az a következtetés, hogy a felek megállapodása az alperes kártérítési felelősségének fennállására kiterjedt. Ezt támasztja alá továbbá, hogy az alperes 500.000 Ft előleg megfizetésére vállalt kötelezettséget, amelyet teljesített is, míg a felperesek ezt meghaladó kárigénye tekintetében további egyeztetésről állapodtak meg.

A Ptk. 200. § (1) bekezdésére, 205. § (1) bekezdésére és 559. § (4) bekezdésére is figyelemmel annak nincs akadálya, hogy a károsult és a károkozó, illetőleg annak felelősségbiztosítója megegyezzen a kártérítési felelősség és a kár bekövetkezett térítendő összegében. A 2010. októberi megállapodás ilyen szerződésnek minősül, amely kötötte a feleket. Mindebből következően az alperes kártérítési felelősségének fennállását a perben csak abban az esetben tehette volna vitássá, ha az okiratban rögzített megállapodás érvénytelen. Az alperes azonban érvénytelenségi kifogást nem terjesztett elő, a megállapodást kifogás útján sem támadta meg, csupán arra hivatkozott, hogy a 2010. októberi megállapodásban nem tett a kárfelelősségét elismerő nyilatkozatot. Ugyanakkor, mint már a másodfokú bíróság kifejtette, a megállapodás éppen a kártérítési felelősség elismerését tartalmazta. A megállapodás, mint szerződés kifejezett megtámadásának hiányában a megállapodás érvénytelenségét a másodfokú bíróság nem

vizsgálhatta. Ezen túlmenően rámutat még arra, hogy az alperes a megtámadási okok körében tévedésre, megtévesztésre tényelődást sem tett.

A kártérítési felelősség fennállására vonatkozó érvényes megállapodásra figyelemmel a kereset jogalapja megalapozottan nem volt vitássá tehető. Mindezek alapján az I. és II. rendű felperes javára történt alperesi marasztalás jogalapja fennállt a fenti eltérő indokok alapján, amelyből következően a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdés szerinti feltételeinek fennálltát érdemben már nem kellett a másodfokú bíróságnak vizsgálnia.

Az összecszerűség körében mind az alperes, mind a beavatkozó fellebbezése a II. rendű felperes nem vagyoni kártérítését támadta, az I. rendű felperes javára megítélt vagyoni kártérítést nem, így a fellebbezési kérelmekhez kötötten a másodfokú bíróság kizárólag az előbbi bírálhatta felül. Azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes teljesítésére is figyelemmel megítélt további 1.000.000 forint arányban áll-e a II. rendű felperes által a balesetben elszenvedett hátrányokkal. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével helytállóan állapította meg a II. rendű felperesnél a perbeli balesettel okozati összefüggésben elszenvedett fizikai és pszichés hátrányokat. A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel rámutat arra, hogy az orvos-, illetőleg a pszichológus szakértői vélemény között érdemi ellentmondás nem volt, amely további szakértői bizonyítást tett volna szükségessé. Az nem vitás, hogy a II. rendű felperes traumás sokkot élt át a baleset bekövetkezésével, amely azonban jelenleg és a továbbiakban betegség szintű tüneteket nem okoz nála. Ugyanakkor az is tény, hogy 5 éves korában érte a baleset, és homlokán az elszenvedett sérülésből egy érzéskieséssel nem járó heg maradt vissza, amely ugyan nem torzító jellegű, azonban látható. A gyermekkorú felperes kapcsolataiban ez gátat képez, azonban ennek a jövőbeni következményei - figyelemmel arra, hogy fejlődésben lévő szervezetről van szó - teljes bizonyossággal nem állapíthatók meg. A szakértői vélemény alapján TB-ellátás keretében nem kizárt az esetleg szükségessé váló korrekció lehetősége, mely bizonytalan jövőbeni esemény. Mindezek kiemelésével, a 2009. évi káreseménykori ár- és értékviszonyokra is figyelemmel a II. rendű felperesnél jelentkező hátrányokat az elsőfokú bíróság helytállóan mérlegelte. Az ezek kompenzálására szintén mérlegeléssel megállapított összeg leszállítására a másodfokú bíróság kellő alapot nem látott.

Az alperesnek a perköltség mértékét támadó fellebbezése sem volt megalapozott. Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről helytállóan határozott a Pp. 81. § (1) bekezdése és a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, melyben az ügyvédi díjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján, annak külön fel nem hívott, de ténylegesen az indokolásból kitűnően alkalmazott 3. § (2), (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján, mérlegeléssel állapította meg. Mind az I., mind a II. rendű felperes részben lett pernyertes, illetőleg az előterjesztett keresethez képest nagyobb részben pervesztés. A kereset elbírálása nem tett szükségessé olyan mértékű ügyvédi tevékenységet, amely a pertárgyérték alapulvételével megállapítható ügyvédi díjnál magasabb, illetve a kifejtett ügyvédi tevékenységet alapvetően mérlegelve, a pernyertesség-pervesztesség arányára is figyelemmel az

elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított ügyvédi díjnál nagyobb mértékű ügyvédi díjban megtestesülő perköltség meghatározására adott volna alapot mind az alperes, mind a beavatkozó oldalán. Az ügyvédi munkadíj felülmérlegelésére és így a perköltség összegének megváltoztatására kellő alapot nem látott a másodfokú bíróság.

Mindezek kiemelésével a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a fentiekben kifejtett részben eltérő indokokkal helybenhagyta.

Az alperes és a beavatkozó fellebbezése is eredménytelen volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint rendelkezett. A felperesek oldalán költségként az őket képviselő ügyvéd díja merült fel a másodfokú eljárásban, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés alapján, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban határozott meg mérlegeléssel a másodfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy a felperesi képviselő nyilatkozata szerint áfa fizetésre nem kötelezett.

Budapest, 2014. november 18.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna

tisztviselő